

A high-contrast, black and white close-up of a man's face, focusing on his eyes and beard. The lighting is dramatic, with deep shadows and bright highlights.

JODI ELLEN MALPASOVÁ

ikar

*Osudové
spojenie pomsty
a túžby*

ENIGMA

#1 AUTORKA BESTSELLEROV NEW YORK TIMES

ENIGMA

JODI ELLEN
MALPASOVÁ

ENIGMA

Preložila Andrea Vargovčíková

Jodi Ellen Malpas
THE ENIGMA

Copyright © 2021 by Jodi Ellen Malpas
All rights reserved.

Translation © 2026 by Andrea Vargovčíková

Cover Art by Hang Le

Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0845-8

*Venujem všetkým, ktorí čítali Brita a povedali mi,
aby som písala viac temných románov.*

Ďakujem.

J. E. M.

PROLÓG – 1. ČASŤ

JAMES

*Miami
Pred dvoma rokmi*

Temnota už nie je taká, aká bývala. Minimálne pre mňa. Momentálne sa v mojom živote vyskytuje priveľmi často. Temný je každý deň, každá myšlienka a každá činnosť. Kedysi to bolo desivé a nepríjemné.

Teraz som temnotou ja sám.

A predto mnou sa tiahne temná rieka. Čiernota. Neprenikne ňou ani mesačný svit, husté mraky neprepustia ani prúžok svetla.

Stojím na brehu, hľadím na pokojnú hladinu a čakám, až adrenalín opadne. Až sa prestanem triasť. Až sa mi vyjasní myseľ.

Čakám na pokoj.

Predtým, než ukončím niečí život, sa musím upokojiť. Musím byť vyrovnaný.

Musí ma byť vidieť.

Stiahnem si kuklu a vtiahnem do pľúc čistý chladný nočný vzduch. Búchanie, ktoré dolieha z auta, mi už začína liezť na nervy. Obzriem sa. „Drž hubu!“ precedím cez zuby. Na jeho prosbách o zľutovanie sa môžem iba ak zasmiať. Fakt si myslí, že je šanca, aby som zmenil názor? Že žalosťné, úbohé prosby odvrátia jeho osud? Nanešťastie preňho to len poháňa môj hnev. Zmena jeho osudu je asi taká pravdepodobná ako to, že sa vrátim do svetla.

Čiže nulová.

Naposledy si potiahnem z cigarety a ohorok odhodím do rieky. Otočím sa a vrátim sa k autu. Otvorím dvere. Muž, moja obeť, na zad-

nom sedadle znehybnie. Vreco, čo má na hlave, sa od jeho namáhavých nádychov a výdychov nadúva a zmršťuje. „Čas zomrieť,“ zašepkám, schmatnem ho za ruku a vytiahnem von na štrk.

„Nie, nie, prosím! Čokoľvek chceš, stačí povedať a dám ti to.“ Dokonca aj jeho írsky prízvuk ma dráždi, a to som ho kedysi zbožňoval. Teraz ma rozčuľuje už len to, keď ľudia rozprávajú, pretože z nikoho nevychádza nič užitočné. Žiadna pravda, len samé lži.

Čupnem si k nemu. Zmieta sa na bruchu na ostrých kamienkoch, ruky má zviazané. Stiahnem mu vreco a on sa upokojí, žmurká, no hľadá do zeme.

Nevidí ma. A to mi nevyhovuje.

Vstanem a nohou ho štuchnem do boku, aby sa prevrátil na chrbát. Vypľiešťa na mňa oči. Strach mu srší z každého póru podobanej tváre. „Kto si? Kto ťa poslal?“ bľaboce.

Vytiahnem z vrecka nôž a pomaly ho otáčam. Čepel sa v mesačnom svetle krásne leskne. Zdvihnem zrak k oblohe. Mraky sa rozplynuli a odhalili mesiac. Dokonale načasované. *Vidieť ma.* „Nikto.“ Znova si čupnem a pozriem sa na nôž. „A na tom, kto som, nezáleží.“ Presuniem pohľad naňho. „Aj tak zomrieš.“ Švihnem mu nožom cez ústa. Vykríkne od bolesti, líce sa mu rozďaví. Do uší mi vnikne prenikavý bublavý zvuk. Len živí môj hnev.

Vytiahnem zbraň a nenápadne na ňu pripevním tlmič. Nemám sa kam ponáhľať. Moja korisť sa zvíja a kvíli v prachu a špine, žobroní o milosť. S tou sa môže rozlúčiť. Milosti niet ani pre mňa a už vôbec nie preňho. Vtlačím mu hlavu do slabín.

„Nie, prosím!“ kvíka, z úst sa mu valí krv.

„Chceš vedieť, kto som?“ spýtam sa a on na chvíľu znehybnie. „Nikto to nevie.“

Docvakne mu to. „Nie.“

„Áno.“ Pomaly stlačím spúšť. Svišťanie guľky opúšťajúcej komoru aj jeho výkrik mi na tvári vyvolajú úsmev.

„Stačilo, Kel.“

Obzriem sa a zazriem tieň človeka z tej hrstky ľudí, ktorých mám rád. „Prišiel si mi pokaziť zábavu?“

„Dokonči to.“

Povzdychnem si a vymením pištoľ za nôž. „Fajn.“ Pomaly mu ním prejdem po krku. Hlboko a rovno.

Je po ňom.

Než vstanem, ešte mu vyrežem jazyk. Nôž utriem do vreca, ktoré mal na hlave. Prehľadám mu vrecká a vytiahnem predplatný telefón. Hodím ho Goldie. „Prezri ho,“ prikážem jej. Chytím mŕtvolu za nohy a odtiahnem ju k brehu rieky. Strčím do nej nohou a telo so šplechotom dopadne do vody. Pozorujem ho, ako sa potápa. „Hneď mi je lepšie,“ utrúsím.

„Ako vždy, teším sa s tebou.“

Áno, je mi lepšie, no obaja vieme, že potrebujem viac než iba zabíjať. Potrebujem pokoj a uspokojenie. Vyberiem telefón a pošlem správu Beth, nech sa postará o zvyšok večera. „Potrebujem trochu súkromia,“ vyslovím a odchádzam. Vzrušenie z vraždy rýchlo ochabuje. Pozriem sa na oblohu. Znova sa zatiahlo. Mesiac sa ukryl za mraky.

Aké povedomé!

Strávil som toľko času v tme, až som sa ňou stal.

Vrátim sa do svojho bytu, zapálím sviečky na pracovnom stole a sadnem si na stoličku. Opriem sa o ňu a pokojne dýcham. Srdce mi opäť bije pravidelne. Dostatočne pomaly na to, aby som nevnímal jeho údery.

No práve tie vnímať potrebujem.

„Kurva, kde trčí?!“ zamumlem si popod nos a opriem sa lakťami o sklenený stôl. Fascinovane hľadím na plamienky sviečok. Mimovoľne nad jeden natiahnem ruku. Dlaň sa mi okamžite zahrieva.

Dívam sa.

Cítim.

Cink! Ozve sa výťah.

Zaznie známe klopanie podpätkov na podlahe. Stiahnem ruku a pozriem sa na dvere do svojej pracovne. Sfúknu sviečky a zamierim ku schodom, pri nich zastanem. Dole je Beth, nalieva si vodu.

Pozorujem ju a premýšľam, čo ju motivuje. Viem, čo motivuje mňa a prečo to robím. Vo všetkých stránkach svojho života som neviditeľný, no pri tomto ma vidieť.

„Idem do sprchy,“ ozvem sa a ona zdvihne pohľad. „O desať minút príď za mnou.“ Odídem, aby som sa po dnešnom počíne umyl a pripravil sa na ďalšiu úľavu.

Ale najskôr...

Vrátim sa do pracovne, vyberiem zo zásuvky telefón, opriem sa o stôl a zavolám agentke FBI Jaz Hayleyovej. Ohlási sa okamžite ako vždy. „Jedného nájdeš v rieke,“ oznámim jej chladne. „Tuším mu hovoria Had.“

„Pre Kristove rany!“ vydýchne. „Kedy si s tým dáš pokoj?“

„Nikdy.“

„Tak ťa zastavím ja.“

„Nenúť ma zabiť ťa, Jaz,“ varujem ju. „Začínam ťa mať rád.“ Zapnem obrazovku na stene a pohľadom prechádzam po tvárach mnohých mužov. Jaz Hayleyová má možno podobný zoznam, ibaže v ňom sa nachádzam aj ja, a to na špeciálnom mieste. Pravdepodobne na vrchole. Škoda, že nepozná moje meno a nevie ani, ako vyzerám.

Ani kto som.

„Choď do riti!“ zasyčí.

Usmejem sa. „Aké máš plány na večer?“

Zľahka sa zasmeje. Evidentne ju rozčuľujem a provokujem. „Maľujem s dcérou nový byt. Vyberáme šaty pre družičky na jej svadbu. Ale to predsa vieš, nie?“

„Vydáva sa,“ poznamenám, akoby som o tom nevedel. „Budeš chcieť byť pri tom.“

„Nevyhrážaj sa mi,“ varuje ma a ja sa viac usmejem. „James,“ dodá nenútene.

Pobavenie ma prejde, len čo spomenie moje meno. Teda jedno z nich. *Čo to má znamenať? Odkiaľ to, kurva, vie?!* Je to síce talentovaná agentka FBI, v testoch excelovala a po kariérnom rebríčku sa šplhala závratnou rýchlosťou, no jasnovidka určite nie je.

„James Kelly,“ doplní aj moje priezvisko, aby som vedel, že to myslí vážne.

„Prezývku Enigma mám radšej,“ poznamenám potichu.

„Alebo Kellen James?“

Nahlas sa nadýchнем. Nemôžem sa jej spýtať, ako na to prišla. Takú radosť jej neurobím. Ale, kurva, odkiaľ to vie?!

„Tak ako? Ego ti nedovolí opýtať sa?“ číta mi myšlienky, ako vždy. To ten zasraný šiesty zmysel. Jaz Hayleyová, ktorá prešla z New Yorku do Miami, mi poriadne lezie na nervy. „Tak ti to vysvetlím,“ pokračuje. „Rozmýšľala som, kto by tak zúfalo chcel dostať Medveďa. Kto by ho mohol dostať? Zabiť jeho mužov aj jeho. Kolega v biznise? Nie. Vyzerá to skôr na pomstu. Tak som sa v tom trochu povýtala.“

„Chápem, kam tým mieriš.“

„Žasneš, čo? Teda, žasnem sama nad sebou. Pátranie ma zaviedlo až do Londýna, James. Na panstvo, kde rodina Spencera Jamesa zhorela zaživa. Všetci boli považovaní za mŕtvych. Lenže čo ak niekto z nich prežil? Nie šoumen Spencer James, na to si primladý, no možno jeden z jeho potomkov. Kto by túžil po pomste väčší než jeden z nich?“ Spokojne sa zasmeje. Zaškrípem zubami. „Si jeho syn a chceš popraviť Medveďa, pretože ti vyvraždil rodinu,“ dodá. Až mnou mykne. „Škoda, že nikto nevie, kto je Medveď.“

„Zistím to.“

Zahmká. „Túto informáciu si nechám ako poistku spolu s niekoľkými ďalšími vecami, ak vieš, čo tým myslím.“

S niekoľkými ďalšími vecami? S čím napríklad? Nebudem však vyzvedať. Viem presne, čo tým myslí. Chce zo mňa urobiť udavača. „Čo tým chcete povedať, agentka Hayleyová?“

„Hovorím, že si zahnaný do kúta.“

Krv mi zovrie od hnevu. Zahnaný do kúta. Nemôžem byť takto vydaný niekomu na milosť a nemilosť. „Dávajte si pozor, agentka Hayleyová,“ varujem ju a ukončím hovor. Zovriem telefón v pästi. „Kurva!“ Šmarím ho s takou silou, až rozbijem sklenené dvere pracovne.

PROLÓG – 2. ČASŤ

BEAU

*Miami
Pred dvoma rokmi*

Vyjdem zo stanice a nadýchnem sa čerstvého vzduchu. Pridržím sa steny a vyzujem sa. Po dvanásťhodinovej šichte ma príšerne bolia nohy a treští mi hlava. Obzerám sa po ulici a hľadám mamu. Nechápem, ako som mohla súhlasiť s tým dnešným maľovaním.

Keď si konečne vyslobodím chodidlá z topánok, posadím sa na múrik, vytiahnem telefón a zavolám Olliemu. Okamžite sa ozve hlasová schránka, a tak skontrolujem čas na hodinkách. Už sa mu začala služba. „Ahoj,“ pozdravím ho vo chvíli, keď zdvihnem pohľad a zbadám mamu. „Natiahla sa mi služba. V zátok pri Byron Bay sa našla ďalšia mŕtvola. Volám ti, len aby som ti pripomenula, že idem mame pomôcť s maľovaním bytu a vybrať šaty pre družičky. Pravdepodobne u nej zostanem, keďže ty máš nočnú. Uvidíme sa ráno. Lúbim ťa.“ Horko-ťažko vstanem a zídem po schodoch na chodník k maminmu autu. Nasadnem doň a opriem sa o sedadlo.

„Ťažký deň?“ spýta sa a usmeje sa na mňa.

„Brutálny.“ Hodím topánky na podlahu, pohybem prstami na nohách a pobožkám ju na líce. „Ako si sa mala ty?“

„Brutálne,“ usmeje sa, no oči jej zostanú vážne. V poslednom čase, odkedy nás otec podrazil, sa to stáva často. „Tí chlapi mi nedajú vydýchnuť.“

Zasmejem sa na jej úprimnom humore. „Prečo brutálne?“

„Posratý Danny Black,“ zanádáva a vyrazí na cestu.

„Danny Black?“ zopakujem. „Brit? Veď ten je mŕtvy.“ Už viac ako rok.

„Hej, a teraz má každý kriminálnik na svete zelenú na presun do Miami.“

„Aha.“

„Zastavila som sa u Hardyho po materiál,“ ukáže palcom na zadné sedadlo. Obzriem sa a uvidím plechovky farieb. Kopu plechoviek. Povzdychnem si a ona našpúli pery. „Je to skvelý relax,“ zdôvodní a ja nad jej predstavou relaxu odfrknem. „No tak.“

„Kde je víno?“

„Doriti!“ zanadáva a udrie po volante. „Vino! Vedela som, že som zabudla na niečo dôležité.“

Usmejem sa, no len napoly. V poslednom čase zabúda pričasto. Doriti s otcom! „Zastavíme sa v obchode,“ vyhlásim a v tej chvíli mi zazvoní telefón. *My o vlku*. Rýchlo odmietnem hovor a telefón si položím na stehno displejom nadol.

Mama na mňa úkosom pozrie. „Nemôžeš ho stále ignorovať,“ napomenie ma jemne. „Je to tvoj otec.“

„Nebudem ho stále ignorovať. Len dovtedy, kým sa nespamätá.“

„Zapni si bezpečnostný pás,“ prikáže mi a ja ju poslúchnem. „A čo ak sa nechce spamätať?“

Ako by nemohol chcieť? S mamou sú spolu už vyše tridsať rokov. „V tom prípade nie je mužom, za akého som ho považovala. V New Yorku sme boli šťastní.“

Pozrie sa na mňa. „Nemusela si ísť do Miami.“

Unavene prevrátim oči. „Strýko Lawrence stretol Dextera a presťahoval sa sem. Presťahovala si sa sem aj ty s otcom. V tom meste mi už nikto neostal.“ Dobré to vie. Aj to, že by som nemohla žiť v inom meste než ona. Bez otca áno, ale bez mamy nie.

„Nuž, nič sa nedeje bezdôvodne. Inak by si nespoznala Ollieho.“

Áno, môj život sa hýbe vpred, zato ten mamin sa vrátil o tridsať rokov späť. „Chceš povedať, že by som mala otcovi poďakovať?“

Ledabolo pokrčí plecami.

„Je to narcistický hajzel, ktorý uprednostnil moc a bohatstvo. Už ho nespoznávam.“ Povedala som to nahlas? Tak či onak, tento roz-

hovor sa skončil. Aspoň ten s mamou. V duchu sa s otcom ustavične hádam. Vážený podnikateľ. Vážený podnikateľ, ktorý spáva s inou ženou. A ešte si ju aj nasťahoval do domu, v ktorom žil s manželkou. Produciu sa s ňou po meste ako so symbolom statusu. A navyše je mladšia než ja, kristepane!

„Tým si už nie som istá ani ja,“ povzdychne si mama. „Zajtra má narodeniny.“

„Naseriem mu na pohľadnicu, o tom nepochybuj.“

„No tak, Beau,“ pokrúti hlavou. Na tvári sa jej jasne zračí vnútorný boj. Nenávidí ho. Môj otec ju ponížil a zradil. Je to silná žena, ktorá každý deň dáva mužom na frak. Všetci zločinci na Floride museli škripať zubami, keď sa dozvedeli, že agentka Jaz Hayleyová sa z New Yorku presúva sem. A predsa sa jej nepáči, že ho nenávidím aj ja.

„Aké víno chceš?“ spýtam sa, keď sa priblížime k obchodu. Nastal čas zmeniť tému. Stačí, že o otcovi len hovorím, a už mi je zle. Auto ešte ani nestojí a ja si už rozopínam bezpečnostný pás. Zachmúrene na mňa pozrie. „Pardon, agentka Hayleyová,“ zažartujem a ona ma plesne po ruke.

„Keď už o tom hovoríme...“ Opäť na mňa úkosom pozrie.

Získala si moju pozornosť a vie o tom. „Dostala si sa k výsledkom?“

Jej úsmev hovorí za všetko. „Si najlepšia,“ odvetí hrdlo. „Dočerta, Beau, patríš medzi päť percent najlepších v krajine.“ Zaparkuje na parkovisku a otočí sa ku mne. Od ohromenia sa nezmôžem na slovo. Medzi päť percent? Prvé kolo výberových testov do FBI ma úplne pohltilo a vyštavilo. Išla som sa z neho zblázniť „Dobrá práca, moja.“ Utrie mi slzu.

„Som veľmi rada, že som sa podala viac na teba než na otca,“ vytisnem zo seba popri vzlyku a objímam ju. Cítim, že sa usmieva. „Ďakujem, mami.“ Bez jej podpory, pomoci a možno aj génov by som posledných pár rokov určite nezvládla.

„To stačí.“ Odtiahne sa a opráša sa. „Si v uniforme. Objatie nie je dovolené.“

„A keby som bola v civile?“

Zľahka sa zasmee. „Brzdite, slečna Croftová. Prvé kolo je len prvá prekážka.“

„Radšej mi tak nehovor,“ zamumlem. Vytiahne čosi spod sedadla.

„Darček na oslavu.“ Strčí mi pod nos hrnček s obrázkom Lary Croftovej. Zažmúrim na postavu, podľa ktorej ma prezývajú aj kolegovia. „Ešteže som otcov nápad dať ťa na balet zmietla zo stola,“ zažartuje.

„A tak si ma dala na karate,“ zasmejem sa a vezmem si hrnček.

„A teraz budeš rovnako dobrá agentka ako tvoja mama. Ibaže mladšia a zdatnejšia. A ohybnejšia.“ Pokrčí nos. „Bež po to víno.“

„Mali by sme otvoriť to šampanské Krug, ktoré si dostala na promócie.“ Celé roky ho opatruje v darčkovvej škatuli, každý týždeň ju oprašuje, obdivuje a nikoho k nej nepustí.

„K tej fľaši sa nepribližuj.“ So smrteľne vážnym výrazom mi stisne líca. „Iba keby od toho závisel tvoj život.“

Prevrátim oči, odstrčím ju a načiahnem sa za topánkami. „Raz ju budeš musieť otvoriť.“

„Možno,“ zamyslí sa a pozrie sa na svoj zvoniaci mobil. Zdvihne obočie a otočí sa k volant. „Tak bež. Toto musím zdvihnúť.“

Nepýtam sa, kto volá. Nikdy sa na to nepýtam. Oficiálne je síce mimo služby, no v skutočnosti mimo nej nie je nikdy. Nechám ju telefonovať a až v obchode si uvedomím, že v ruke stále držím hrnček. Policajтка z Miami, ktorá sa prechádza po obchode s hrnčekom s obrázkom Lary Croftovej.

Keď zamierim k regálu s alkoholom a vezmem fľašu červeného a bieleho vína, zopár ľudí sa na mňa podľa očakávania čudne pozrie. „Oslavujeme,“ poviem v duchu a zamierim k pokladnici. Zaplatím a fľaše spolu s hrnčekom strčím do tašky, vyjdem z obchodu a dolujem zo seba nadšenie pre maľovanie, ktoré ma dnes večer čaká.

Vyberiem sa k autu. Mama ešte stále telefonuje, no keď zbadám jej výraz, spomalím. Moja zvyčajne pokojná mama sa tvári... znepokojene. Keď ma zbadá, silene sa usmeje, no vzápätí zväžnie. Potom na jej tvári zbadám čosi, čo som na nej ešte nevidela.

Hrôzu.

Náhlim sa k nej. Čoraz väčšmi vypliešťa oči a tvári sa čím ďalej vydesenejšie. Zdvihne ruku, akoby ma chcela zastaviť. Pravdaže, má to na mňa presne opačný účinok.

Čo sa deje?

„Nie, Beau!“ skríkne.

Pustím tašku. Jej vydesený výkrik mi preniká do špiku kostí. Nohy sa mi však nezastavia. Srdce mi splašene bije. Nič mi neza-bráni dostať sa k nej.

A potom sa všetko navôkol rozžiari.

Mám pocit, akoby mi praskli ušné bubienky.

Koža ma páli.

Vyletím do vzduchu.

A všetko pohltí tma.

1

JAMES

*Miami
Súčasnosť*

Nehybne stojím v sprche, horúca voda mi dopadá na chrbát. Bolelo by ma to a páliło, keby som nepoznal peklo. Pozriem sa na svoje bosé chodidlá, na krvavú vodu, ktorá mizne v odtoku. Čochvíľa je číra.

Čistá.

Vyjdem zo sprchy a omotám si okolo pása uterák. Z pultu vedľa umývadla vezmem olej a odlejem si z neho do dlane. Rozotriem ho medzi dlaňami a popritom sa dívam do zrkadla. Adrenalín už vyprchal, no zanechal vo mne obnovenú túžbu po ďalšej vražde. Míňajú sa mi ciele. Čo potom? Môžem len dúfať a modliť sa, že na konci tejto smrtonosnej krvavej cesty ma čaká vytúžený pokoj. Bez pomsty v tomto svete už nedokážem existovať. A bez pomsty nebude ani pokoj. Ak nemám ani jedno, akoby som ani nežil.

Priložím si naolejovanú dlaň na plece a začnem si masírovať hornú časť chrbta. Telo ma opäť páli. Bolí ma to aj po rokoch. Sú to muky.

Ozve sa zaklopanie na dvere. Otočím sa. „Čo je?“

Vo dverách do kúpeľne sa objaví Goldie. Pozoruje ma, ako si masírujem chrbát, a potom zaregistruje môj výraz. Zjavne sa jej nepozdáva, no nekomentuje ho. „Ten muž, ktorý odišiel z miesta činu, sa volá Spittle. Je už v dôchodku, no zrejme sa nudí.“

„Zaujímavé,“ podotknem a masírujem si druhú stranu chrbta. Načo by bývalému agentovi FBI bol kontakt na Medveďa?

„Jeho číslo.“ Podá mi kúsok papiera a odstúpi od dverí, keď okolo nej prechádzam a smerujem do pracovne. Sadnem si za stôl, vytiahnem zo zásuvky telefón, vyťukám číslo a opriem sa o stoličku.

„Agent Spittle,“ prehovorím potichu, len čo sa ozve. „Alebo bývalý agent, pravda?“

„Kto volá?“

„Musíme sa porozprávať, kde budeš dnes večer.“ Usmejem sa, keď sa nadýchne. Namierim diaľkový ovládač na obrazovky pred sebou, presuniem kurzor na ikonu odoslania videa, zobrazeného na obrazovke uprostred. Na tom videu odchádza od istého muža, konkrétne Adriana Wallacea, ktorý má kontakty v drogovom biznise a nedávno mal do činenia s Medveďovými ľuďmi. Spittle drží v ruke aktovku. Nastúpi do svojho auta pred spusteným skladiškom a odíde.

Opäť sa nadýchne. „A to najlepšie ešte len príde,“ provokujem ho vo chvíli, keď na videu zaduní výstrel a Adrian Wallace, známy aj ako Orol, padne na zem ako vrece zemiakov. „Túto časť,“ podotknem zamyslene, „mám najradšej.“

„Je mŕtvy?“ vydýchne Spittle. Pri pohľade na Wallaceovu mŕtvolu z neho pot tečie cícerkom.

„Povedal by som, že áno, no jeho telo sa ešte nenašlo. Zdá sa, že máš problém, Spittle. Prečo si sa stretol s mužom, ktorý je v kontakte s drogovými dílermi? Z osobných dôvodov?“

„Doriti!“ zanádáva. „Kurva, kto si?“

„Som začiatok tvojho konca.“ Vypnem obrazovku a otvorím policajnú fotku Adriana Wallacea, na ktorú napíšem MŕTVY. „Alebo by som mohol byť začiatok tvojho začiatku. Je to na tebe.“

„Si z Británie.“

„Už chápem, ako si sa dostal do FBI.“ To je idiot! „Je moja národnosť problém alebo uprednostňuješ len určité etnické skupiny?“

Nervózne sa zasmieje. „No, vy Briti tu zväčša zanecháte trvalý dojem.“

„Aj ja som počul.“ Naráža na Brita, vraha s anjelskou tvárou, brutálneho a neľútostného.

A mŕtveho.

„Čo chceš?“ spýta sa Spittle.

„Ešte neviem, ale buď pripravený.“ Ukončím hovor a pokrútim plecami. Cítim napätie, nie však vo svaloch, ale v pokožke.

„Asi nie je vhodný čas, aby som ti to povedala,“ ozve sa Goldie. Pozriem na ňu, stále stojí vo dverách. „Beau Hayleyová sa odvolala proti uzneseniu súdu v prípade smrti svojej matky.“

Vydýchnem si. Vynárajú sa starí duchovia, aby ma prenasledovali. A zdá sa, že aj noví. Cítim na sebe Goldin uprený pohľad. Isto ju zaujíma, na čo, došľaka, myslím.

„Na čo, došľaka, myslíš?“ vyhrkne. Podíde ku mne a posadí sa oproti stolu. „Tento tvoj výraz sa mi nepáči.“

Podopriem si bradu, pod prstami cítim drsnú pokožku.

„James?“

Nakrátko sa na ňu pozriem, hlavou mi víria myšlienky. Opäť chytím mobil a zavolám Spittlovi. „Zisti, ako pokračuje odvolanie v prípade smrti Jaz Hayleyovej.“

„Jaz Hayleyovej? Čo s ňou chceš?“

„Otázky tu kladím ja, ty máš na ne iba odpovedať.“

„Odvolanie bolo zamietnuté,“ pokračuje tlmene.

„A jej dcéra?“

„Čo s ňou? Ešte to nevie.“

„Zatiaľ,“ zamumlem. Masírujem si spánok a odháňam napätie. Nevzdá sa, kým nedosiahne spravodlivosť pre svoju matku. Kto iný než ja vie lepšie, že na svete niet spravodlivosti? Chrbát mi zabrní, akoby to len potvrdzoval. Pred očami sa mi mihajú výjavy mojej rodiny, celej mojej poondiatej rodiny. Rýchlo ich odožením a znova sa sústredím na súčasný problém. Na Beau Hayleyovú.

Prekristapána! Koleduje si tá ženská o rovnaký osud? Bola by to hlúpa otázka, keby som nepoznal jej zdravotný stav po smrti jej matky. A viem sa do nej vcítiť. Zažil som to. Opakovane som chcel zomrieť. Ako som povedal, na svete niet spravodlivosti, preto som sa naučil dosahovať spravodlivosť po svojom. „Pošli mi jej číslo.“

„Čie číslo?“ nechápe Spittle.

„Beau Hayleyovej.“

„Načo?“

„Položil si mi práve ďalšiu otázku?“

„Nie,“ vzdychne si porazene. „Ježiši, som uťahaný ako kôň!“

„Aj ja. Som unavený na smrť z toho skurveného čakania.“

„Kto si?“

„Zožeň mi číslo Beau Hayleyovej.“ Ukončím hovor, vrátim mobil do zásuvky a frustrovane vydýchnem.

„Čo budeš robiť?“ spýta sa Goldie. „Zavolaš jej a láskavo ju poprosíš, aby sa stiahla?“

Pozriem sa na ňu, no neodpoviem jej. Ani nemusím. Moja tvár hovorí za všetko. *Pojeb sa, ty sarkastická suka!*

Goldie nakloní hlavu. „Už sú to dva roky. Máš záznamy o Jazyných telefonátoch. Nič v nich nie je. Prešla som všetky záznamy o bezpečnostných schránkach. Nič. Keby niekomu povedala alebo skrývala informácie o tebe, tvoje meno, čokoľvek, už by si to vedel.“

„Nemám z toho dobrý pocit.“ Vstanem a zamierim do sauny. Musím ten stres vypotiť.

Potrebujem horieť.

Horieť a vedieť, že nezomriem.

Vyzlečím sa a veci nechám na kôpke pri dverách. Teplo ma zasiahne ako úder tehlou. Pozriem na teplomer na zadnej stene. Osemdesiat stupňov Celzia.

Sadnem si na hornú lavicu, naberiem vodu z vedra, nalejem ju na uhlíky a priestor vyplní para.

Nikto ma nevidí.

Opriem sa o stenu a zatvorím oči. Razom mi v ušiach hučia výkriky. Výkriky, ktoré si možno spojiť iba so smrťou. Výkriky mojej mamy, otca a sestry.

Všetci horia zaživa.

Otvorím oči do tmy a predkloním sa, natiahnem ruku nad uhlíky, mám ich len kúsok od dlane. Nehýbem sa. Vstrebávam bolesť. Teplo. Lebo ja nezomriem. Tento oheň ma nezabije.

Zovriem rozpálenú dlaň do päste a ľahnem si. Otočím presýpacie hodiny. Pätnásť minút. Otočím ich ešte štyri razy, než vyjdem z tohto pekla.

Nikdy to nebude stačiť.

2

BEAU

Miami
Súčasnosť

Schopnosť človeka uniknúť závisí od jeho predstavivosti. Ja som o ňu prišla. Prišla som o všetko. Uviazla som vo svete, ktorý pre mňa stratil zmysel. Uviazla som v tele, na ktoré sa nedokážem ani pozrieť. Uviazla som s myšlienkami, ktoré by som si najradšej fyzicky vytrhla z hlavy. Uviazla som s pocitmi, ktoré sa rozmazávajú a rozplývajú. Šťastie je neznámy pojem. Je bezpečnejšie nič necítiť, ignorovať, že som nanič. Nevšímať si, že mi už nikto nepomôže.

Zmieriť sa s tým, že som sama.

Vzdať sa nádeje, že niekedy budem opäť normálna.

Pretože ak nemám nádej, nemôžem sa ani sklamať.

„Rozmýšľali ste o ukončení svojho života, Beau?“ spýta sa ma doktorka Fletcherová. Zažmurkám, zdvihnem hlavu a preberiem sa z otupenosti.

Nonstop. „Nikdy,“ odvetím chladne. Opačná odpoveď by ma rýchlo dostala na psychiatriu. Zase.

Pohľadom mi sklzne na zápästia, a ja tiež. Odkiaľsem si a stiahnem si rukáv košele. Končekmi prstov si pridržam manžetu. „Povedzte mi, čo ste dnes robili,“ nabáda ma a ja sa usmejem. „Niečo vás pobavilo?“

Nasilu sa na ňu pozriem. Táto žena je taká vyrovnaná a pokojná, že by som ju poľahky tresla do tváre a vôbec by ma to nemrzelo. „Nič ma nepobavilo.“ Už nie. To sa mi už nestáva.

„Usmiali ste sa.“ Prekríži si nohy. Jej dokonalé, nepoškvrnené štíhle končatiny mi mučivo pripomínajú, že som všetko možné, len nie nepoškvrnená. Všetko možné, len nie dokonalá. Nemala by byť terapeutkou. Doktorka Fletcherová je taká bezchybná, že by pri nej vybuchol aj ten najpríčetnejší človek na svete. „Keď sa človek usmieva, zrejme sa baví,“ dodá.

„Pobavilo ma, že som tu,“ vravím úprimne. „Som tu, hoci to nechcem.“ Vie, že nemám na mysli tieto sedenia. Sedenia s rôznymi terapeutmi, ktoré ma v posledných dvoch rokoch stáli majland, no vôbec mi nepomohli zbaviť sa nenávisti ani démonov. Narážam na tento svet, tento život. A predsa vždy, keď samu seba presvedčím, že existuje cesta von, ozve sa tá maličká, rozčuľujúca časť môjho mozgu a varuje ma, aby som na nôž, lano či tabletky zabudla.

Varuje ma mamin hlas.

Zazvoní budík. Nadýchnem sa a vstanem zo stoličky. „Tešilo ma, doktorka Fletcherová.“ Usmejem sa a ona sa nakrátko neveriacky zasmee. Určite to nie je profesionálne, no nemôžem jej to zazlievať. Znáša ma už pol roka. Zbytočného pol roka. Mienim za ňou chodiť naďalej. Inak by som sa našla v nemocnici a to nechcem. Každý deň sa snažím, aby si všetci okolo mňa mysleli, že som v pohode. Na doktorku Fletcherovú to však nezaberá. Som chorá, o tom niet pochyb. Otrávená nenávisťou a trpkosťou. Už som si na to zvykla. Ne prekáža mi to. Zmierila som sa s tým.

„Uvidíme sa budúci týždeň, Beau.“ Doktorka Fletcherová vystrie dlhé nohy, vstane a položí zápisník na lesklý drevený stolík medzi pohovkami. „Bolo by fajn, keby ste vyskúšali niečo nové.“

„Čo také?“ spýtam sa a prehodím si kabelku cez plece.

„Šli na večeru do reštaurácie alebo do baru na pohárik. Alebo zašli na predstavenie svojej tety.“

„A ja že už dávno máte realistické očakávania.“ Venujem jej znechutený úsmev a ona mi ho opätuje svojím žiarivým. Priam oslnivým. Nepamätám si, kedy som sa naposledy usmiala tak na široko, až ma zaboľeli líca. Ešte radšej by som jej vrazila.

Takto som sa naposledy usmiala, keď som bola s mamou.

„Nevzdám to s vami, Beau,“ pokračuje.

Nemal by to svojmu pacientovi hovoriť každý terapeut? „Aké milé!“ Hoci zbytočné. „Dovidenia.“ Odídem z jej kancelárie a schádzam po schodoch. Len čo sa vyrútim von, zhlboka sa nadýchnem, akoby som uplynulých štyridsaťpäť minút zadržila dych.

Smutná pravda je, že ten pocit mám už dva roky. Akoby som už dva roky nedýchala. Už si nepamätám, aké je dýchať voľne. Nemusiť premýšľať nad každým nádychom a výdychom, len aby som sa ubezpečila, že žijem.

A potom to neodvratné zovretie srdca, keď si uvedomím, že naozaj žijem.

Je to začarovaný kruh. Nekončiaci sa mučivý závrtný kolotoč, z ktorého nemôžem vystúpiť.

Utrpenie.

Tresk!

Zastavila som za Hardyho železiarstvom a takmer som vyskočila z kože, aj keď som ten treskot očakávala. Musela som chvíľu počkať, kým sa mi upokojí srdce. Zakaždým je to rovnaké.

Odožením vynárajúcu sa spomienku a otvorím oči. Všimnem si staršiu paniu s rukou na hrudi. „Prepáčte.“ Pousmejem sa, vypnem motor svojho ojazdeného Mustanga a vystúpim. So zamykaním sa, ako vždy, ani neobťažujem a vojdem do obchodu. Tá vôňa! Chvíľu sa nadychujem. Farba, kov, drevo – opojná zmes, ktorá na mňa pôsobí ako balzam.

Za pultom zbadám pána Hardyho. Navíja lano na ruku a na sebe má montérky, ktoré už majú lepšie časy za sebou. Husté sivé vlasy mu padajú do očí a brada by už potrebovala ostrihať. Zdvihne pohľad a oči mu zažiaria. Vyberiem sa k nemu, opriem sa o pult a nasilu odvraciam pohľad od lana. Vezmem si mentolku z pohára pri starej pokladnici.

„Beau,“ osloví ma s výrazným južanským prízvukom. „Koľko oleja vytečie dnes z tej vašej rachotiny pred mojím obchodom?“

Hlasno chrúmem mentolku a on sa zaškľabí. „Moje auto plače, pán Hardy. Plače, pretože všetci sú naň hnusní.“

Zachechce sa a odloží zvinuté lano. Aj on si vezme mentolku, no z ohľaduplnosti k svojej protéze ju nechruíme tak ako ja. „Ako ide život, Beau?“

„Pomaly,“ odvetím znudene. „Ale netrápim sa. Niečo sa čoskoro objaví.“

„Tak čo tu robíte?“

„Teta Zinnea ma požiadala, aby som jej premaľovala spálňu.“ Vezmem vzorkovník farieb a začnem sa v ňom prehŕňať. To premaľovanie vôbec nie je potrebné. Robila som to už pred pár mesiacmi, no kanárikovožlté a tyrkysové pásiky sa jej už očividne zunovali. Vôbec to nesúvisí s tým, že sa ma usiluje zamestnať. „Tentoraz si vyžiadala niečo prepychové a sexi.“

Pán Hardy sa zasmieje, nakloní sa a spolu so mnou si prezerá farby. „Od vašej tety Zinney by som nič iné ani nečakal. Čo tento odtieň?“ Ukáže na tmavoružovú farbu, ktorá presne sedí jej vkusu.

Zamyslím sa, s akou farbou by som ju zladila. „Polnočná modrá,“ vyslovím a hľadám medzi vzorkami zodpovedajúci odtieň. Razom ho zbadám. Je dokonalý. „Vezmem po štyroch litroch z každej.“

Pán Hardy prikývne, podíde k stroju na miešanie farieb a pustí sa do práce. Ja sa zatiaľ vyberiem do uličky po nový štetec, rovnaký ako ten, ktorý používam vždy. Trvala na ňom mama. Vďaka nemu sa zo mňa stala celkom obstojná maliarka. No miesto, kde tieto štetce bývali, je prázdne. „Pán Hardy.“ Vystrčím hlavu z uličky. „Kde sú tie päťcentimetrové štetce s prírodnými štetinami?“

„Ach, tie.“ Vloží plechovku so základnou bielou farbou do miešacieho stroja a zdvihne zrak. „Tie sa už nevyrábajú.“

„Čože?“ zdúpnem. Je to môj obľúbený štetec! Jediný, ktorým urobím dokonale rovnú líniu. Mama ich už vyskúšala mnoho, no žiadny sa nevyrovnal tomuto. „Nemôžu prestať vyrábať náš štetec.“

„Dám im vedieť,“ zareaguje sarkasticky, zavrie miešačku, sadne si pred počítač a natuká doň číselné kódy odtieňov, ktoré som si objednala.

So stiahnutým chvostom sa vrátim k regálu a prezerám si iné štetce. Vyberiem chabú alternatívu a dám si predsavzatie, že len čo prídem domov, vyhľadám si ho na Googli. Vezmem si nové farby

a valčeky a vyberiem sa k pokladnici. Cítim sa previnilo. Nemala by som sa uchýľovať k internetu. Akoby som tým pána Hardyho zrádzala. Jeho obchod, učupený medzi dvoma starými továrňami v centre mesta, funguje už viac ako štyridsať rokov. Farby a potreby na maľovanie nekupujem nikde inde – treba predsa podporiť miestnych, ako ma naučila mama. Navyše, je tu pokoj, nikdy tu nie je hlava na hlave. „Lenže náš štetec už nemá, mami,“ poviem potichu a pohľadom prechádzam regály, akoby som nevedela, čo v nich je.

Zastanem pred odlamovacími nožmi a nakloním hlavu.

Nezastavuj sa.

Podídem k sekcii s lanami rôznej hrúbky, rôznych farieb a rôznej pevnosti. Chytím jedno z tých najhrubších. To najpevnejšie.

Nezastavuj sa.

Ponáhľam sa do prednej časti obchodu. Našpúlím pery a položím náhradný štetec na pult. V tej chvíli sa miešačka farieb začne triasť a hučať. „Tento asi bude musieť stačiť,“ prekrikujem hluk.

„Rozšírte si obzory, Beau,“ odvetí pán Hardy a zachmúri sa na stroj, ktorý podskočí k nemu. Ten stroj dosluhuje, odkedy si pamätám, no keďže som jediná, kto si tu dáva miešať farby, pán Hardy, pochopiteľne, váha s jeho výmenou.

„Pán Hardy, kedy pôjdete do dôchodku?“ Určite má už po sedemdesiatke a ani zisky predajne isto nie sú horibilné. Som jeho najlepšia zákazníčka. Možno dokonca jediná. Ešte som tu nikoho iného nevidela.

„A čo by som potom robil?“ spýta sa, vypne stroj a otvorí dvierka.

„Oddychoval. Venoval sa nejakému koníčku.“

Vloží do stroja ďalšiu plechovku bielej farby, postíska zopár kláves na počítači, zavrie dvierka a zapne stroj. „Mojím koníčkom je práca.“ Nadvihne viečko prvej plechovky. Žiarivoružová farba nás takmer oslepí.

„Dokonalé,“ konštatujeme jednohlasne.

Kým pán Hardy mieša druhú farbu, vložím si nákup do tašky a prelistujem miestne noviny, ktoré ležia na kôpke na pulte. Pohľadom sa zastavím na jednom článku, zvlášť na fotografii muža, ktorého spoznávam. „Ježiši!“ zašepkám.

„Veru,“ podotkne pán Hardy. Zdvihnem zrak. Aj on sa pozerá na fotografiu. „Vytiahli ho z rieky.“

„To je Had. Mama po ňom išla celé roky,“ prehovorím potichu a nasucho prehltne. „A vždy jej prekĺzol pomedzi prsty.“

Pán Hardy sa súcitne usmeje. „Tomu, kto mu pred hodením do rieky podrezal hrdlo, pomedzi prsty zrejme neprekĺzol.“

„Podrezal mu hrdlo?“ začudujem sa a vrátim sa k článku.

„Hej. A vyrezal jazyk, ktorým nariadil všetky tie vraždy. Vraj ležal na dne rieky niekoľko rokov.“

„Pekné.“

„Veru.“ Ďalší súcitný úsmev. Viem, čo bude nasledovať, a nestihnem ho zastaviť. „Ktovie, čo by na to povedala Jaz.“ Ukáže hlavou na noviny a ja sa znova pozriem na fotku.

„Asi by ju našťvalo, že ho niekto zabil skôr, než ho postavila pred súd.“ Vlastne žiadne asi, ale určite. Mama vždy hovorila, že spravodlivosť sa nedosahuje smrťou, ale väzením až do smrti. Strachom o život vo väzení, kde krvilační spoluväzni len čakajú na to, aby ho vo väzenskej hierarchii dostali pod seba, aby si označili územie a uplatnili svoju moc. Spravodlivosť sa dosiahne právnou spravodlivosťou. Kedysi by som súhlasila. No teraz? Teraz v spravodlivosť už neverím.

„Čo máte v tej taške?“ spýta sa pán Hardy, keď sa vráti s druhou farbou. Skladám noviny, no vtom ma čosi upúta. Ďalšia správa, tenoraz o miestnom podnikateľovi. O mojom otcovi. Zvlním pery. To je celý on, vyšťaťovaný v obleku hrdo stojí pred novučičkou budovou v South Beach. Pred budovou, ktorú postavil. Zachmúrene čítam článok, v ktorom sa v kuse omieľajú otcove príspevky na charitu a služby pre komunitu. Jednoducho musím prevrátiť oči. Otec iba potláča svoje výčitky svedomia a snaží sa vykúpiť a zmenšiť šancu, že vďaka týmto dobrým skutkom nepôjde rovno do pekla.

„To je váš otec, Beau?“

„Hej, to je on,“ vydýchne a zavriem noviny. „Alebo svätý Tomáš, ak chcete.“ Vrátim noviny na kôpku. Pán Hardy sa zasmeje, vyberie z montérok vreckový nožík a nadvihne viečko plechovky.

„Veľmi pekná.“

Natiahnem krk, aby som do nej videla aj ja. „Bude sa jej to páčiť.“ Vyberiem z tašky kreditku. „Mám dve veľké tácky, dva valčeky a dva štetce, ktoré nie sú podľa gusta Beau ani Jaz,“ usmejem sa prívetivo.

„Je to presne sedemdesiatštyri dolárov, no pre tú nepríjemnosť vám to zaokrúhlím na sedemdesiat.“ Hladká si bradu, ako to má vo zvyku. Zaplatím a zbalím si nákup. „Rád som vás videl, Beau.“

„Podobne, pán Hardy. A nepracujte priveľmi.“

Keď odchádzam, ešte počujem jeho smiech. Zvonček na dverách hlasno zacinká. Položím veci na zadné sedadlo auta a s hlasným výdychom vrátim sedadlo vodiča na miesto.

Buchne tak, až sa myknem.

Zacvakne na miesto. Vzdychnem si.

Nasadnem, zvrtnem kľúčom v zapaľovaní a spustím svoju zvyčajnú mantru. „No tak, Dolly, zvládneš to. No tak. No tak. No tak.“

Tresk!

Moja kraksňa sa preberie k životu a o chvíľu sa už valí po vozovke. Popritom zavolám Nathovi, že som na ceste.

Zastavím za Nathovým autom pri reštaurácii v bočnej uličke. Len čo Dolly rachotom ohlásí svoj príchod, Nath vystúpi zo svojho bémvéčka a krúti hlavou. „Načo ti to auto je,“ utrúsi, keď sa k nemu blížim. Stiahnem si rukáv natoľko, aby som zachytila manžetu prstami. Nathovi to neunikne. „Jasné, máš k nemu citový vzťah, no aj tak. Vydesí ťa na smrť vždy, keď naštartuješ.“

„Už som si zvykla,“ zaklamem. Na ten rámus si nikdy nezvyknem, no ani sa Dolly nikdy nezbavím. „Ako sa máš?“ Pobožkám ho na líce a on ma objíma a pohladí po chrbte.

„Máme toľko prípadov, že neviem, kde mi hlava stojí.“ Skontroluje telefón a strčí si ho späť do vnútorného vrečka. „Dnes je to tu plné,“ ukáže hlavou na reštauráciu. „Chceš sedieť vonku?“

Cez okno nazriem dnu. Väčšina stolov je obsadená. „Hej,“ odpoviem a posadím sa na stoličku na chodníku pred reštauráciou.

„Ako zvyčajne?“ spýta sa a zamieri dovnútra. Vie, že ja dnu nepôjdem.

Prikývnem, otvorím v mobile parkovaciu aplikáciu a zaplatím za polhodinu parkovania.

Nath sa medzitým vráti s nápojmi. „Tak hovor,“ nabáda ma a zamieša si kávu s tromi kockami cukru. „Viem, že si ma nechcela iba vidieť.“

Našpúlím pery. Aj by som sa spýtala, či som až taká priehľadná, no netreba, Nath vo mne číta ako v otvorenej knihe. „Niečo nové o odvolaní?“ spýtam sa. V očakávaní jeho odpovede sa mi, ako vždy, zovrie žalúdok.

„Nie, Beau. A to som ti mohol povedať aj po telefóne.“

Spustím plecيا. „Chcela som ťa vidieť,“ zahovorím to a on sa pousmeje. „Ako dlho potrvá, kým dostanem jasnú odpoveď áno či nie? Áno, vášmu odvolaniu sme vyhovel. Nie, vaše odvolanie zamietame.“

„Vieš, že na úradoch je to samá politika a nekonečná byrokracia. Jeden človek povie áno, druhý ho prehlasuje.“ Nakloní sa dopredu, tvári sa súcitne.

„Nepozerať sa na mňa tak,“ varujem ho.

„Ako?“

„Akoby si mi chcel poradiť, aby som si nerobila plané nádeje.“

Povzdychne si. „Bolo to predsa jasné ako facka.“

Zatnem zuby. „Bola to len obyčajná posratá kamufláž, Nath. Nič iné. Autá sa samy vznietia hoci aj každý deň, čo?“

„Forenzní experti dokázali, že nádrž s benzínom bola deravá, Beau.“

„Na ročnej vládnej audine? Tomu ani sám neveríš, Nath.“

„A fajčila v aute.“

„Takže mama si to vlastne zavinila sama?“ precedím cez zuby. Zabolia ma prsty. Pozriem si na ne a zistím, že mám biele hánky, čo tak silno zvieram šálku. Uvoľním ich, aby sa mi v nich rozprúdila krv. Pravdupovediac, nespomínam si, že by som ju v ten večer videla fajčiť v aute. Pamätám si len hrôzu na jej tvári. Vedela, že sa niečo stane.

„To som nepovedal.“ Nath znova vzdychne. „Beau, mala by si to nechať tak, inak sa zblázniš.“

„Už sa stalo,“ zamumlem sklúčene. Chytí ma za ruku.

„Nepoddávaj sa tomu.“ Súcit na jeho tvári ma rozčuľuje, i keď to voči nemu nie je fér. Bol mamin skvelý priateľ. Najlepší partner. „Jaz by si želala, aby si žila. Priala by si, aby si sa vrátila do služby.“

„Nath,“ nakloním sa ponad stôl. „Niečo na tom nesedí.“

„Dočerta, odkedy si sa dala na konšpiračné teórie? Niekedy nemá zmysel bojovať, Beau.“

Stiahnem ruku a chytím šálku. Priznávam porážku. Aspoň zatiaľ. „Počula som, že si konečne našiel Hada.“

„Áno, na dne rieky. Nieкто zjavne nepochopil, že ho chceme živého alebo živého.“

„Nieкто si zjavne želel jeho smrť viac než polícia jeho život.“ Zdvihnem obočie a Nath sa tlmene zasmieja. „Tomu, kto ho zavraždil, sa nevyšmykol, čo?“ pokračujem. „Kto ho podľa teba zabil skôr, než ho mama chytila?“

„Vieš, že o tom nemôžem hovoriť.“

„Tvár sa, že som mama.“ Nakloním sa k nemu. „Bol to Medveď? Zradil ho? Alebo Enig...“

„Tvoja mama je mŕtva, Beau,“ vydýchne Nath a ja sa myknem. „Došľaka, prepáč.“

„To nič,“ silene sa usmejem. „Nikdy ťa to neopustí, čo?“

„Raz policajt, navždy policajt,“ usmeje sa, ochutná kávu, potom ju vypije a vytiahne mobil. „Koniec prestávky,“ zastoná, vstane a podíde ku mne. Pobožká ma na líce a položí mi ruku na zápästie. Vždy to tak robí, akoby tým mohol zmierniť následky. „Ollie ťa pozdravuje.“

Prevrátim oči. „Chceš ma ešte niečím rozveseliť?“

„Stále na teba myslí.“

„To bola rečnícka otázka.“

„Viem.“ Nath vezme telefón, vyberie sa k autu, nasadne doň a už ho niet. Nezdržiavam sa už ani ja, aby mi myšlienky nezablúdili k môjmu bývalému snúbencovi. Nechám na stole šálku s kávou, ktorej som sa takmer nedotkla, a zamierim k Dolly. Nasadnem a naštartujem. „No tak,“ pobádam ju, keď sa rozkašle a zachrčí. „No tak, no tak, no tak.“

Prestanem ju nútiť k životu, keď sa spod kapoty vyvalí dym. Kúdoly dymu. Ohlušujúci treskot a potom... dym. Nadýchnem sa. Prehltnem. Pritlačím si päšť na spánok.

Nemôžem dýchať.

Nevidím.

Nemôžem sa dostať k mame.

Beau!

Hodím sa dozadu na sedadlo, zrýchlene dýcham a chvejem sa pri tej spomienke. Rozhliadam sa okolo seba a kontrolujem okolie. Kontrolujem, či sa mi nerozpadáva rukáv košeľe alebo či nehorím. „Ježiši!“ vydýchnem si a spamätávam sa. Kedy ma tie spomienky prestanú prenasledovať?

Vystúpim, utriem si spotené čelo a horko-ťažko sa vraciam do prítomnosti. Podľa inštrukcií zhlboka dýcham so zavretými očami a snažím sa nájsť rovnováhu. Dýchaj, len dýchaj. Čakám, až kým sa neprestanem chvieť a nedýcham voľne.

Otvorím oči a zamračím sa. „Nuž, toto nevyzerá dobre.“ Toto auto poznám ako svoju dlaň, viem, kedy začne revať, brblieť, kašľať a mykať sa. Ale dym? To je novinka.

S povzdychom vytiahnem mobil a otvorím zoznam kontaktov. Prejdem do obľúbených. Je navrchu zoznamu. Reg z odťahovacej služby.

Ozve sa po dvoch zazvoneniach. „Kde si?“

„V centre.“

„Pred Fredovou reštauráciou?“

„Presne.“ Ani sa necítim trápne. Prešlo ma to po štvrtom raze, čo ma Reg zachránil. Sme už dobrí priatelia.

„Som pri drive-thru Starbucksu. O chvíľu som pri tebe. Vanilkové latte?“

Sadnem si na sedadlo vodiča. Už mi ani nedohovára, aby som sa Dolly zbavila. „Veľmi rada.“ Ukončím hovor a zapnem rádio, David Bowie práve spieva *Heroes*. Povzdychnem si. Je pravda, že to znie trochu nezrozumiteľne a praskanie v reproduktore by mnohým liezlo na nervy, no praskanie a nezrozumiteľnosť môj terajší život dokonale vystihujú. Opiem sa o sedadlo a pozriem na tele-

fón, keď mi začne vibrovať v ruke. Zamračím sa na neznáme číslo a stíšim Bowieho. „Haló?“

„Ahoj, to som ja,“ ozve sa mužský hlas.

Nakloním hlavu. „Kto ja?“

„No ja.“

Odtiahnem si telefón od ucha a znova sa pozriem na číslo. Vôbec ho nepoznám. A nepoznám nikoho s britským prízvukom. „Ešte raz, kto ja?“ spýtam sa.

Na okamih zavládne ticho, muž si pravdepodobne takisto kontroluje číslo.

„Nesprávne číslo?“ spýtam sa.

„Nie ste Sandy, však?“

„Nie, som Beau.“

Opäť prehovorí až po krátkej odmlke. „Prepáčte, chcel som zavolať svojej osobnej nákupkyni.“

Osobnej nákupkyni? „No, ja maľujem interiéry. Mrzí ma, že som vás sklamala.“

Zahmká a zamyslí sa. Napätie mi pomaly opadáva z pliec. Čudné. „Prepáčte, že som vás obťažoval.“

„To nič,“ odpoviem a v tej chvíli zbadám Rega, ako zabáča na cestu predou mnou. „Musím končiť, dorazil môj rytier v lesklej zbroji.“ Ukončím hovor a rozmýšľam, ako som prišla na takú vtipnú odpoveď. Vystúpim z Dolly a zamávam Regovi, akoby mohol prehliadnuť ten kúdol dymu nado mnou.

Zastaví vedľa mňa a vykloní sa z okna. Z kútika úst mu visí obligátna cigareta. „Dym sme tu ešte nemali.“ Podá mi latte. „Na toto sú štartovacie káble už prikrátke, kráska.“

Vážne pozriem na Dolly. „No zvládneš ju opraviť, však?“ Nedomázala by som sa s ňou rozlúčiť.

„Naložím ju a vezmem do dielne. Ak sa bude dať opraviť, opravím ju.“

„Ďakujem, Reg.“

Začne upevňovať Dolly na háky a ja z nej medzitým vyberiem tašky a plechovky s farbami a prenesiem ich do Regovho auta. Keď sa usadím v kabíne, znova mi zazvoní mobil. Popri zapínaní

bezpečnostného pásu sa pozriem na displej a váhavo prijmem hovor.

„Ahoj, to som ja.“

„Ahoj, ja,“ prevrátim oči.

„Potrebujem pár vecí.“

Zdvihnem obočie. Kto je ten chlap? „Vaše želanie je mi rozkazom.“

„Prosím?“

„Čokoľvek si prajete.“

Mlčí a ja našpúlím pery.

„Mám pripravené pero a papier,“ pokračujem. „Čo by si pán prial? Diamant pre svoju priateľku? Kartón šampanského? Zopár bičov na blížiac sa orgie?“ Reg nasadne a zvedavo sa na mňa pozrie. Pokrčím plecami a upijem si latte. „Alebo ženskú spoločnosť?“ dodám.

Po čom dnes túžia boháči, ktorí majú osobných nákupcov a presne nula problémov?

Stále mlčí. Mlčí tak dlho, až musím skontrolovať, či je stále na linke. Je tam.

Priložím si mobil k uchu a začujem jeho nádych. Čakám. „Všetko okrem toho diamantu,“ vyhlási drsne. Temne.

Pomaly zdvihnem obočie. Žiadny diamant. Takže žiadna priateľka ani manželka na obzore? „Ako pán zaplatí?“

„Sexom.“

Zízam na čelné sklo a on znova zahmká, potichu a chrapľavo. Nútim sa uvoľniť.

Nadýchne sa.

„No vy už máte rytiera v lesklej zbroji,“ prehovorí.

Pozriem sa na Regu, medzi perami má už novú cigaretu. Má hustú bradu, v ktorej sa mu zachytávajú zvyšky jedla, červený nos veľký ako karfiol a šiltovku si pravdepodobne naposledy opral v roku tisícdeväťstoosemdesiat. Zrejme vycíti môj pohľad a otočí sa ku mne. Usmeje sa a odhalí všetkých päť zubov. Potraším hlavou a usmejem sa. „Áno, mám,“ odpoviem. „Práve ma zachraňuje.“

Reg zdvihne obočie a už sa šinieme po ceste. Zamyslím sa nad tým. Naozaj ma ktosi zachraňuje.

„Tak vám už nebudem volať,“ vyhlási muž stroho.

„Užite si orgie.“

„O to sa nebojte.“

A už ho niet.